

samme Maade, som Statslinierne, saa at man altsaa ikke kan stille dem ganske lige med disse. Man har imidlertid troet at finde en ganske anbefalelsesværdig Maade at taxere dem paa, ved nemlig at beregne, hvad de burde have kostet efter de Materialier, som i sin Tid ere brugte til dem, og derpaa efter et Skøn fradrage en saa stor Sum i Beløbet, der maa antages at svare til den Forringelse i Værdi, som Linierne have lidt ved at være benyttede i 14—15 Aar. Efter dette System vil der til Kjøbet af samtlige 15 private Linier medgaae et Beløb af 61,276 Rd., og naar Lovforslaget ikke deskomindre lyder paa en Bemyndigelse for Finansministeren til at disponere over 64,000 Rd. i det nævnte Diemed, saa er det, fordi der blandt de private Stationer ere 5, som ifølge Loven af 21de April 1856 have Ret til at forlange sig udløste ved Taxation af uvillige Mænd, og man altsaa her ikke er ganske sikker paa, hvorledes det vil stille sig med Kjøbesummen. Naar man nu vil spørge om, hvorledes Statens Overtagelse af disse Linier vil stille sig i finantsiel Henseende, da er der vel ikke noget stort at vinde derved, og i de nærmeste Aar, og navnlig i det første Aar, vil det endog saa give Anledning til noget forøgede Udgifter, idet enkelte af Linierne ere i en saadan Stand, at de strax ville kræve meget betydelige Reparationsomkostninger, og der for enkelte andres Vedkommende er Spørgsmaal om at sætte dem i Forbindelse med de nylyt anlagte og under Anlæg værende Sernhanelinier i Sjælland, hvor man vil have den Bequemmelighed at kunne ophænge dem paa de allerede eksisterende Stænger. Resultatet vil for de nærmeste Aar stille sig saaledes, at imedens man forventer, at Indtægterne ved Telegraphvæsenet ville kunne forøges med 17,600 Rd. ville derimod Udgifterne forøges med 24,250 Rd.; men naar man bortseer fra den allernærmeste Tid, hvor disse Reparationsomkostninger ville være nødvendige, er der ikke nogen Grund til at tvivle om, at Statskassen vil kunne overtage Linierne paa de Betingelser, som ere foreslaaede i Lovudkastet uden at udsætte sig for noget Tab.

Jeg skal endnu til Slutning bemærke, at man af Hensyn til de private Bestyrelsens Stilling ikke har ifinde at forcere denne Sag, men blot at give dem Leilighed til at blive af med deres Linier paa de i Loven foreslaaede Vilkaar. Dersom altsaa en privat Bestyrelse vægter sig ved at gaae ind derpaa, saa forbliver det ved det Bestaaende, indtil det maatte vise sig, at det vil være i begge Parters Interesse at Linien gaaer over til Statens Bestyrelse.

Formanden: Exemplarer af det saaledes forelagte Lovforslag skulle blive omdeelte.

Finansministeren: Det andet Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge, gaaer ud paa at begjære en Bemyndigelse for Finansministeren til at afløse alle saadanne Forhold, som hidvære fra tidligere Godsforhold under Staten. Det har, efterat Staten har solgt sit Fæstebøndergods i Genhold til Loven af 8de April 1851, forekommet mig, at der er fuld Anledning for den til ogsaa at see at faae ophævet de Rester, som ere blevne tilbage fra tidligere Godsforhold, navnlig i Form af Arvefæsteafgifter, Recognitioner, aarlige Bederlag for Høveri og andre Naturalpræstationer m. m., hvilke ofte i mere end een Henseende kunne være generende for den enkelte Besidder, forudsat at Ophævelsen kan stee uden nogen Byrde for Statskassen. Hvad der i denne Henseende er Spørgsmaal om, er en aarlig Indtægt for Statskassen til et Beløb af ca. 217,000 Rd., hvorfra dog maa drages ca. 29,750 Rd., hvilket Beløb udgjør den Byrde, der fra de paagjældende Arvefæsteforhold paahviler Statskassen, og som man naturligviis ligeledes maa see at blive af med ved samme Leilighed. Lovforslaget gaaer nu ud paa at give Finansministeren Bemyndigelse til at afløse de omtalte Staten tilhørende Indtægter saaledes, at Afgifterne, forsaavidt de bestaae i Sæd, først beregnes i Penge efter Gjennemsnittet af de 10 sidste forudgaaende Aars Capitelstart, og at der dernæst, istedetfor Summen af disse Afgifter sammenlagt med Pengeafgifterne kan indbetales det 25